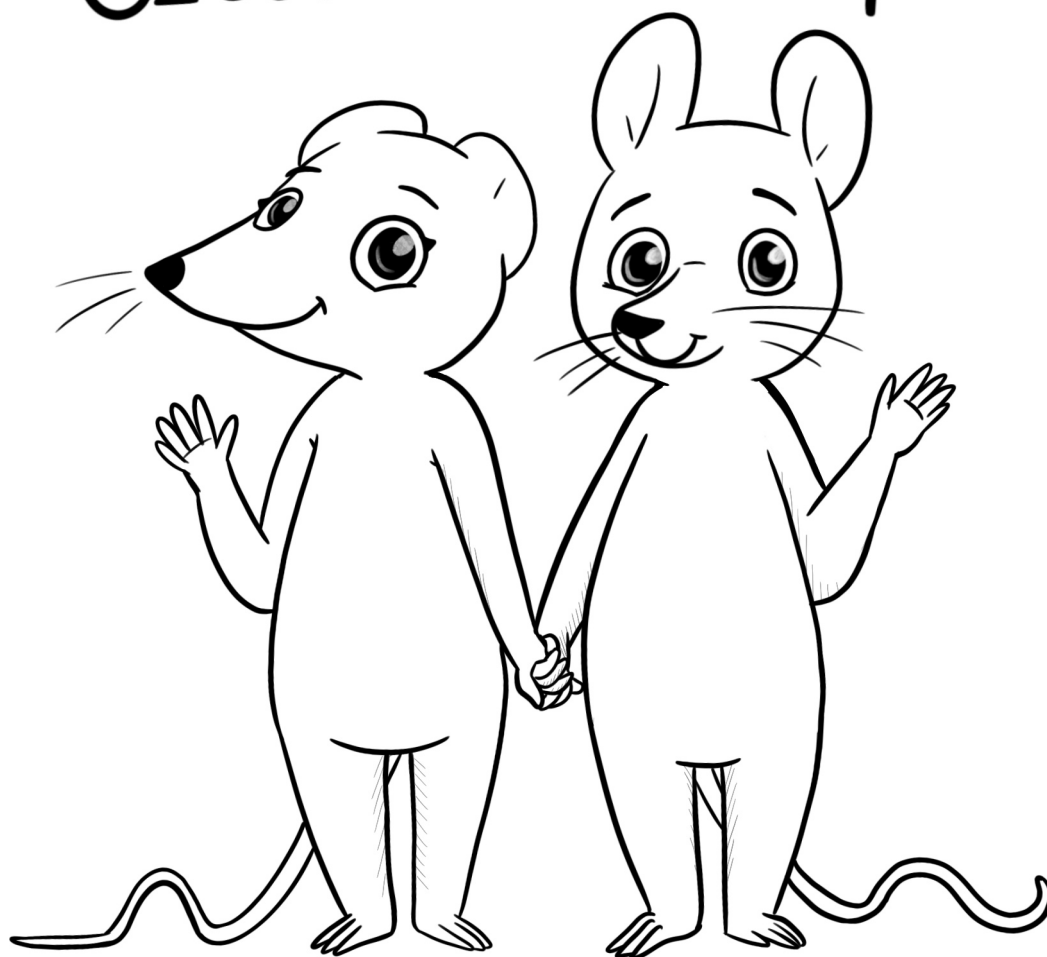

Rozmowy Bohaterów

Alicja Safarzyńska-Płatos

Cześć!

Привіт!

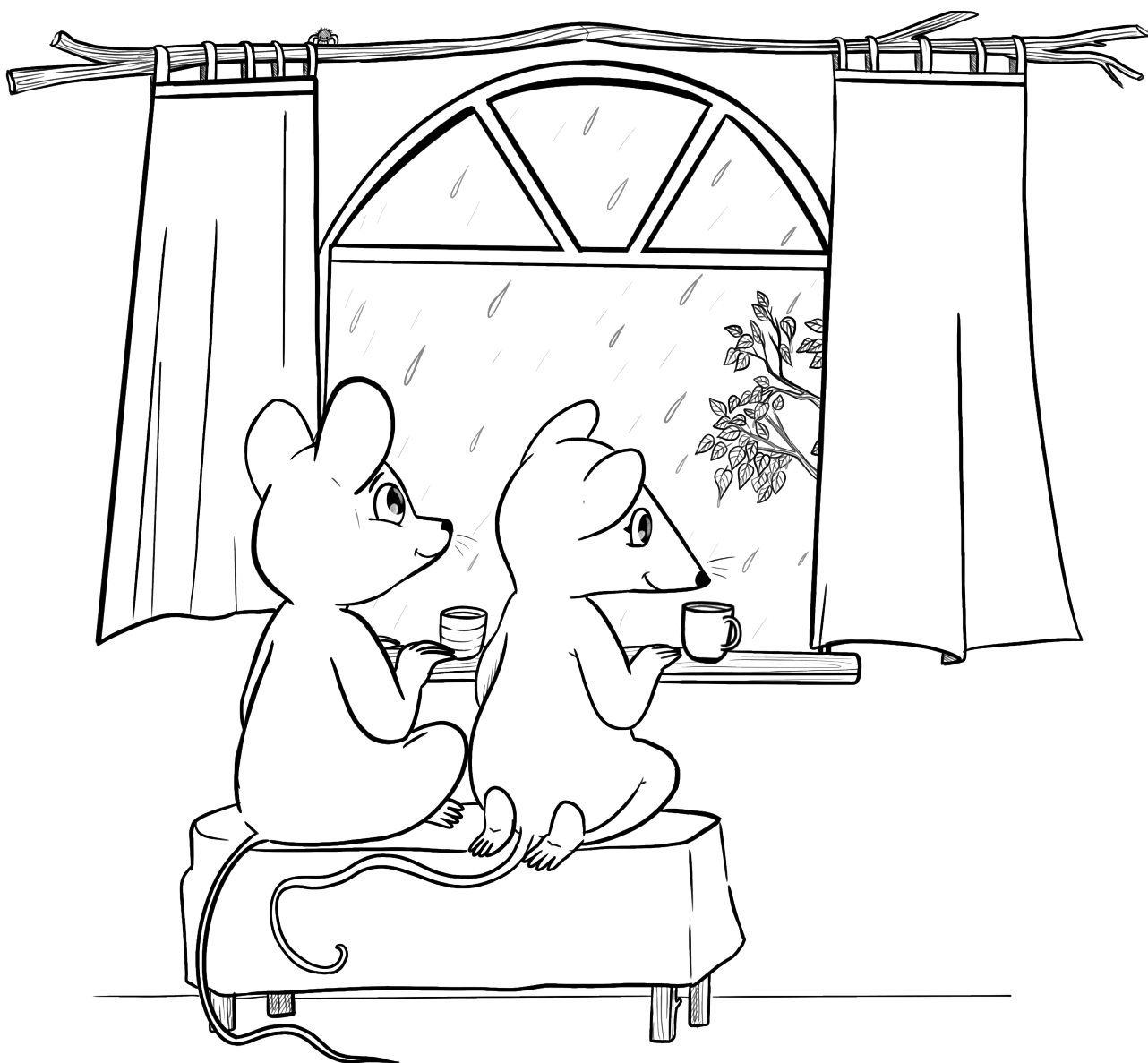

Ilustracje Ksenia Potępa

Opracowanie Anna Safarzyńska-Gemra

Na dworze padał deszcz. Wielkie jak orzechy krople rozbijały się głośno o parapet. W ciepłym pokoju na podłodze siedziały Myszka i Ryjówka.

Na pierwszy rzut oka wyglądały, jakby bardzo się od siebie różniły. Ryjówka miała długi nosek i małe uszka, Myszka za to malutki pyszczek i uszy jak dwa talerzyki.

Myszka na co dzień zamieszkiwała las. Lubiła jeść owoce i grzyby, a jej domem była norka ukryta w korzeniach drzew.

Ryjówka z kolei mieszkała na łące w domku z patyczków, a jej przysmakiem były zboża. Jednak, patrząc z bliska, można było zauważyć, że zwierzątka są do siebie bardzo podobne, oba miały bowiem długie ogonki, szare miękkie futerko i, przede wszystkim, oba były małymi myszkami.

Ostatnie dni były dla Myszki i jej Mamy bardzo trudne, musiały bowiem opuścić swój dom, idąc w nieznaną. Na szczęście na swej drodze spotkały Ryjówki, które przyjęły je pod swój dach.

<i>Polski</i>	<i>Ukraiński</i>	<i>/Wymowa/</i>
<i>Ja</i>	<i>Я</i>	<i>/Ja/</i>
<i>Ty</i>	<i>Ти</i>	<i>/Ty/</i>
<i>Mama</i>	<i>Мама</i>	<i>/Mama/</i>
<i>Jeść</i>	<i>Їсти</i>	<i>/Jisty/</i>
<i>Cześć</i>	<i>Привіт</i>	<i>/Prywit/</i>
<i>Dzień dobry</i>	<i>Доброго ранку</i>	<i>/Dobroho ranku/</i>

Teraz Myszka i Ryjówka, leżąc na podłodze, kolorowały książeczki. Nie znały swoich języków, ale nauczyły się rozmawiać, używając gestów, rysunków i odgłosów.

– Dlaczego musiałyście uciekać ze swojego domu? – zapytała Ryjówka, rysując na kartce las i mały, pusty domek.

– Nie bardzo wiem – odpowiedziała Myszka, wzruszając ramionami.

– W naszym lesie zrobiło się niebezpiecznie. Było tak głośno i strasznie! – pokazała łapkami.

– To musiało być okropne – zaniepokoiła się Ryjówka.

– Było – przytaknęła Myszka. – Nie mogłam zabrać swoich zabawek i ubrań, nie dałabym rady ich unieść

– Myszka wskazała na lalki i ubranka Ryjówki.

Ryjówka nie wiedziała, co na to odpowiedzieć. Było jej żal Myszki, dlatego przytuliła ją mocno do siebie. To znaczyło więcej niż sto słów.

<i>Polski</i>	<i>Ukraiński</i>	<i>/Wymowa/</i>
<i>Dom</i>	<i>Дім</i>	<i>/Dim/</i>
<i>Lubię</i>	<i>мені подобається</i>	<i>/Meni podobajetsa/</i>
<i>Nie lubię</i>	<i>мені не подобається</i>	<i>/Meni ni podobajetsa/</i>
<i>Potrzebuję</i>	<i>Мені потрібно</i>	<i>/Meni potreбно/</i>
<i>Poproszę</i>	<i>Будь ласка</i>	<i>/Budź laska/</i>
<i>Dziękuję</i>	<i>Дякую</i>	<i>/Diakuju/</i>
<i>Daj</i>	<i>Дайте</i>	<i>/Dajte/</i>

Ryjówka ostatnio często słyszała słowo „wojna”. Czowała, że to coś złego, samo brzmienie tego słowa budziło w niej lęk i niepokój, nie rozumiała jednak w pełni, co ono oznacza.

– Czy wiesz, co to wojna? – Ryjówka gestami zapytała małą Myszkę.

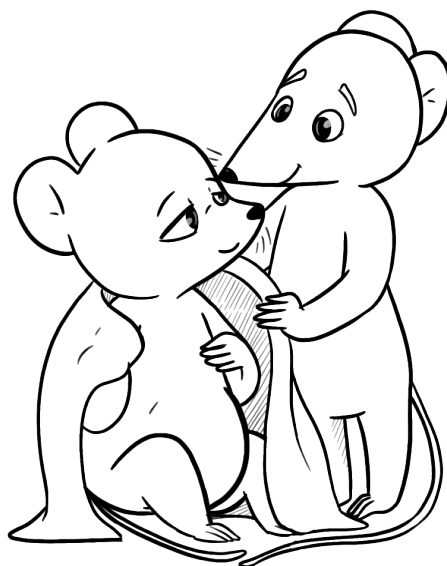
Mysz posmutniała.

– Tak, to chyba wtedy, kiedy ktoś chce zabrać Twój dom, rzeczy, a nawet trawę i drzewa, które rosną dookoła – Myszka narysowała na kartce ciemny las. – Jest wtedy hałas i wszyscy się boją.

Ryjówka była przestraszona.

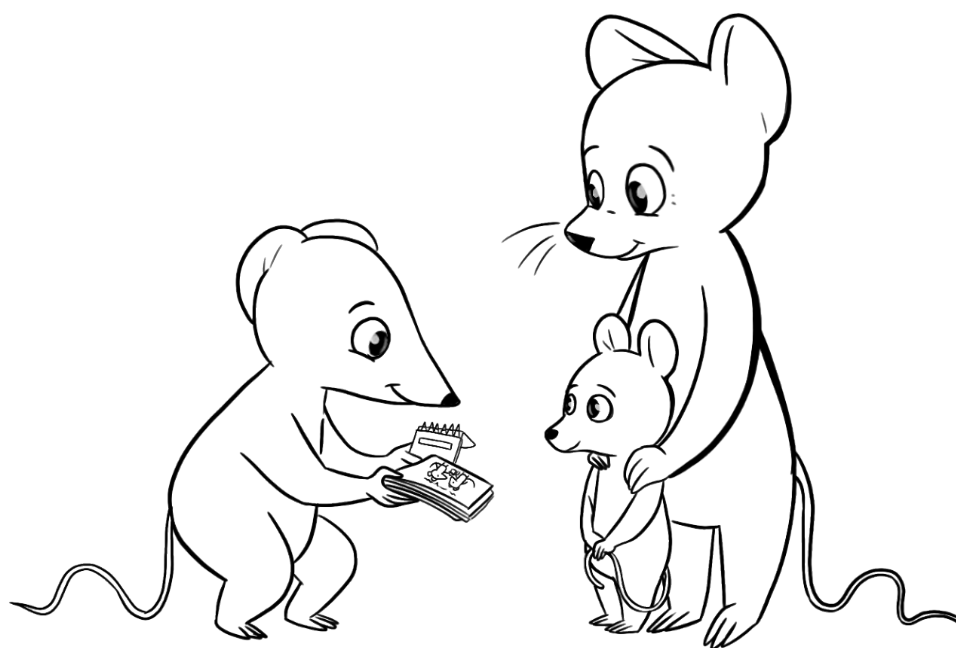
– Ale po co komuś to wszystko? – dopytywała gestami.

– Nie wiem... Mama mówi, że niektórzy mają dużo, a chcą mieć jeszcze więcej – wyjaśniła na rysunku Myszka. – Ale mówi też, że są i tacy, którzy mają niewiele, a dzielą się nawet tym.

<i>Polski</i>	<i>Ukraiński</i>	<i>/Wymowa/</i>
<i>Wojna</i>	<i>Війна</i>	<i>/Wijna/</i>
<i>Dobry</i>	<i>Добре</i>	<i>/Dobre/</i>
<i>Zły</i>	<i>Поганий</i>	<i>/Pohanyj/</i>
<i>Chcę</i>	<i>Хочу</i>	<i>/Hoczu/</i>
<i>Nie chcę</i>	<i>Я не хочу</i>	<i>/Ja ne hoczu/</i>
<i>Nie wiem</i>	<i>Я не знаю</i>	<i>/Ja ne znaju/</i>
<i>Dzielić się</i>	<i>Поділіться</i>	<i>/Podzilitsa/</i>

Myszka często była smutna. W kieszonce nosiła zdjęcie swojego taty i Ryjówka widziała, jak mu się ukradkiem przygląda.

– Tęsknisz za nim? – pokazała na fotografię.

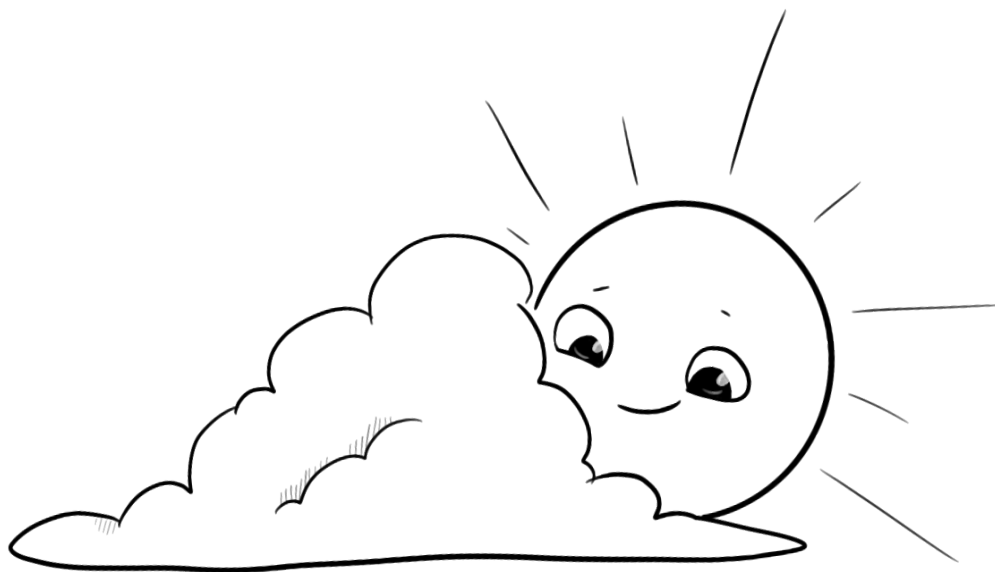
– Bardzo – Myszka otarła łzę.

– Jest strasznie dzielny – Ryjówka uścisnęła jej łapkę. – Prawdziwy bohater!

– Tak – Myszka odwzajemniła uścisk. – Często rozmawiam z nim nocą w myślach. Opowiadam o Tobie, o tym, co robiłyśmy, a on też mi opowiada o swoim dniu i o tym, że chciałby być ze mną.

Myszka narysowała na kartce błękitne niebo i jasne słońce.

– Mama mówi, że zawsze po nocy jest dzień i słońce wstaje, nawet jeśli jest schowane za gęstymi chmurami. Nie widać go, ale wiadomo, że jest. Tak samo jest z tatą.

<i>Polski</i>	<i>Ukraiński</i>	<i>/Wymowa/</i>
<i>Kocham</i>	<i>Я люблю</i>	<i>/Ja lublu/</i>
<i>Tata</i>	<i>Тато</i>	<i>/Tato/</i>
<i>Bohater</i>	<i>Герой</i>	<i>/Geroj/</i>
<i>Dzień</i>	<i>День</i>	<i>/Deń/</i>
<i>Noc</i>	<i>Ніч</i>	<i>/Nicz/</i>
<i>Tęsknię</i>	<i>Я сумую</i>	<i>/Ja sumuju/</i>

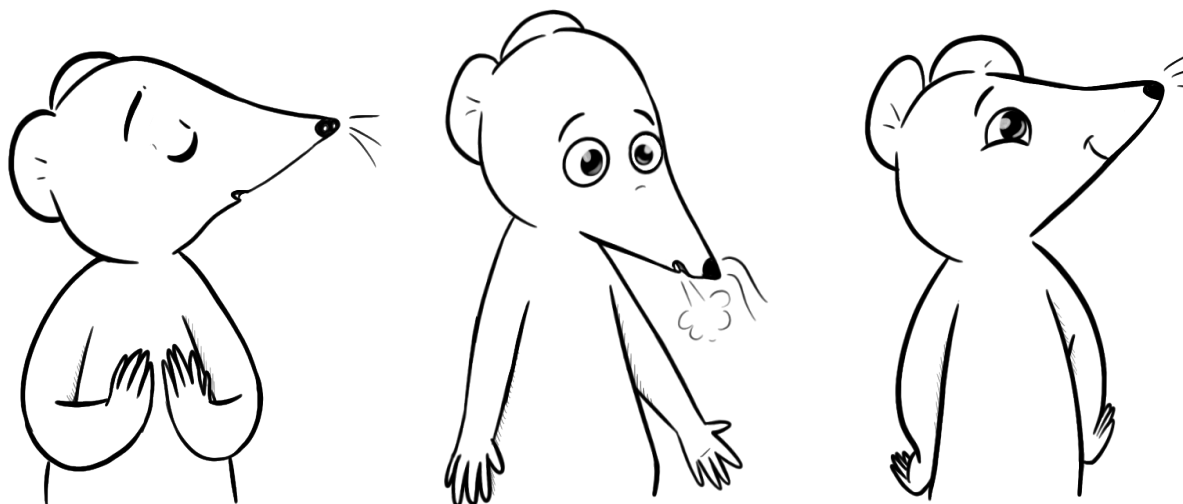
Ryjówka była zła. Jej rodzice ostatnio ciągle byli zajęci. Wciąż coś gotowali, nosili, zbierali, zupełnie nie mieli czasu na wspólną zabawę, którą tak bardzo lubiła.

Do jej domu przychodziły inne Ryjówki i inne Myszki, panował wielki harmider. Niekiedy rodzice byli zdenerwowani i zmęczeni. Ryjówce wcale się to nie podobało. Czuła, że czasem boli ją brzusek, a innym razem, że chce jej się płakać, bardzo się tym wszystkim martwiła.

– Oddychaj noskiem – pokazała jej Myszka, zauważając zdenerwowanie Ryjówki. – Tata mnie tego nauczył. Kiedy się denerwuję, oddycham głęboko,

tak głęboko, żeby poczuć w brzuchu powietrze. Wyobrażam sobie, że jestem balonikiem, który się pompuje. A potem – tu z sykiem wypuściła powietrze – robię się takim flaczkiem! Robię tak dziesięć razy i czuję się lepiej.

Ryjówka spróbowała. Rzeczywiście, wdychając powietrze, wyobraziła sobie, że jest balonikiem, a kiedy wypuszczała powietrze z brzuszka, czuła, jakby uciekało z niego również zdenerwowanie.

<i>Polski</i>	<i>Ukraiński</i>	<i>/Wymowa/</i>
<i>Czuję się</i>	<i>Я відчуваю</i>	<i>/Ja widczu waju/</i>
<i>Boję się</i>	<i>Я наляканий</i>	<i>/Ja naljaka-nuj/</i>
<i>Pomóż mi</i>	<i>Допоможі мені</i>	<i>/Dopomoży meni/</i>
<i>Denerwuję się</i>	<i>Я нервую</i>	<i>/Ja nerwiju/</i>
<i>Spokojnie</i>	<i>Розслабитися</i>	<i>/Rozslabilsja/</i>

Mała Myszka czuła się zagubiona. Nigdy wcześniej nie była na polanie, całe życie mieszkała w lesie i nie była przyzwyczajona do tak innego otoczenia. Wszystko wyglądało dziwnie. Ryjówki, ich domki, ich język, nawet ich zabawki nie przypominały tych, którymi się bawiła. Była smutna, a zarazem podekscytowana. Bała się, a jednocześnie chciała wszystko obejrzeć, wszystkiego spróbować.

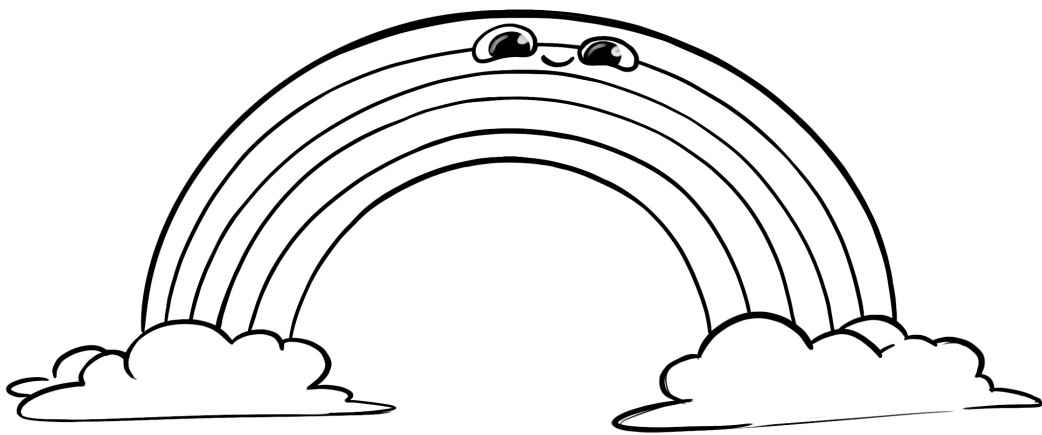
– Tak dziwnie się czuję – wyznała Ryjówce, przewracając oczami. – Już nie wiem, jakim kolorem jestem!

– Kolorem??? – zdziwiła się Ryjówka.

– Tak! Mama zawsze zgaduje, jaki mam kolor w danej chwili – Myszka żółtą kredką narysowała kwiaty. – Żółty jest wesoły i ciepły jak słońce i kwiaty. Jestem żółta, kiedy się dobrze bawię i cieszę.

- Niebieski – tu narysowała chmury – spokojny jak niebo i woda. Niebieska jestem, kiedy leżę wieczorem w łóżku, a mama śpiewa mi kołysankę.
- Zielony – radosny – odgadła Ryjówka – jak drzewo, na którym rosną wiosenne liście! I jak ja, kiedy jeżdżę na rowerze!
- A szary smutny – Myszka namalowała spalone drzewo. – Taka byłam, kiedy opuszczaliśmy nasz dom...
- Już wiem, jakim kolorem jesteś! – wykrzyknęła nagle Ryjówka. – wszystkimi kolorami! Trochę wesoła, a trochę smutna, trochę spokojna, a trochę zdenerwowana. Jesteś po prostu tęczą!

<i>Polski</i>	<i>Ukraiński</i>	<i>/Wymowa/</i>
<i>Wesoły</i>	<i>Веселий</i>	<i>/Weselyj/</i>
<i>Smutny</i>	<i>Сумно</i>	<i>/Sumno/</i>
<i>Zły</i>	<i>Поганий</i>	<i>/Pohanyj/</i>
<i>Radosny</i>	<i>Радісний</i>	<i>/Radisnyj/</i>
<i>Zmęczony</i>	<i>Втомився</i>	<i>/Wtomywsja/</i>

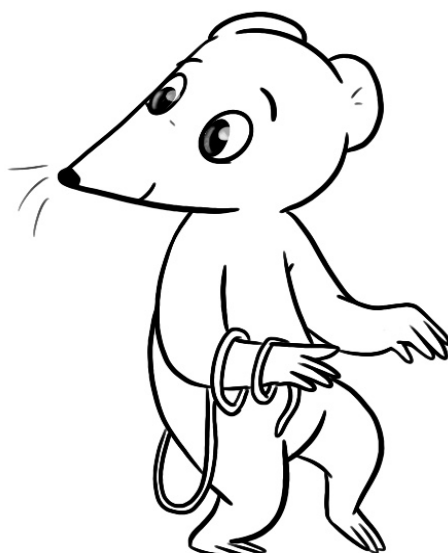
Myszka często czuła, że wszystko wokół niej dzieje się zbyt szybko. Wciąż coś się zmieniało, panowało ciągle zamieszanie, a temu wszystkiemu towarzyszył duży hałas.

– Dziś mam ochotę pobyc sama – pomyślała Myszka. Nie chciała z nikim rozmawiać ani się bawić. Potrzebowała ciszy i choćby małego kącika, który będzie tylko jej.

Ryjówka miała ochotę na wspólną zabawę, ale uważała chowającą się w kącie Myszkę.

– Następnym razem – pomyślała. – Ja też czasem mam ochotę posiedzieć i pomyśleć i nie lubię, kiedy ktoś mi wtedy przeszkadza.

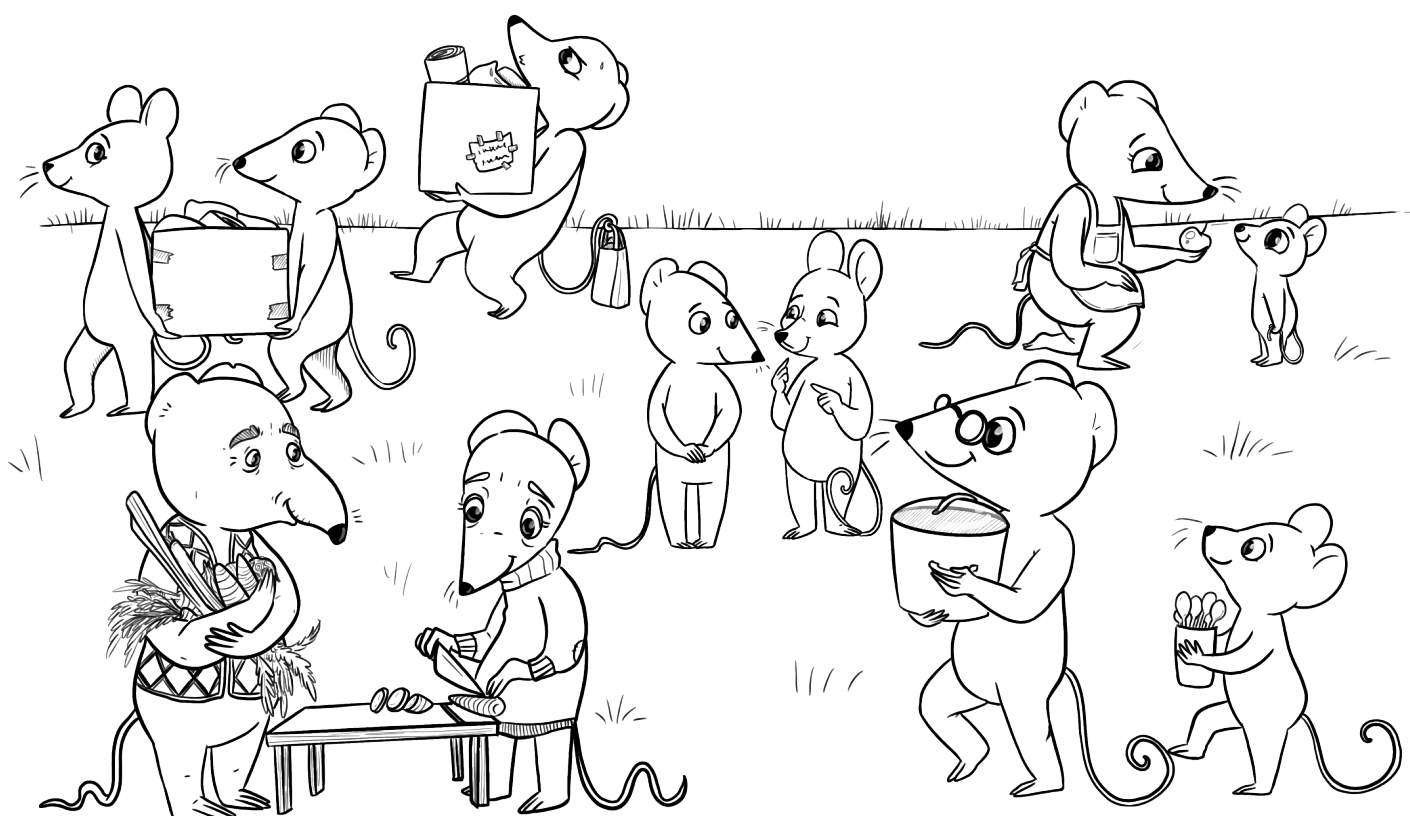
– Dziękuję – Myszka uśmiechnęła się, czując, że Ryjówka rozumie jej potrzebę.

Ryjówka odwzajemniła uśmiech. Wiedziała, że czasem trzeba zadbać o siebie i zrobić to, na co ma się ochotę, nawet kiedy ktoś inny ma ochotę na coś całkiem innego.

<i>Polski</i>	<i>Ukraiński</i>	<i>/Wymowa/</i>
<i>Mam ochotę</i>	<i>Я хочу</i>	<i>/Ja hoczu/</i>
<i>Spokój</i>	<i>Спокій</i>	<i>/Spokij/</i>
<i>Cisza</i>	<i>Тиша</i>	<i>/Tysza/</i>
<i>Odoczynek</i>	<i>Відпочинок</i>	<i>/Widpoczynok/</i>
<i>Chcę być sama</i>	<i>Я хочу побути один</i>	<i>/Ja haczu pobuty odyn/</i>
<i>Później</i>	<i>Пізніше</i>	<i>/Piznisze/</i>
<i>Spać</i>	<i>Спати</i>	<i>/Spaty/</i>

Na polanę przybywało coraz więcej Myszek, uciekających z lasu. Mała Ryjówka obserwowała to czujnie. Widziała swoich sąsiadów, którzy nosili paczki z rzeczami dla Myszek, widziała dziadków, którzy gotowali dla Myszek rosół i rodziców, którzy dbali o to, by Myszkom niczego nie zabrakło. Ryjówka też chciała pomóc.

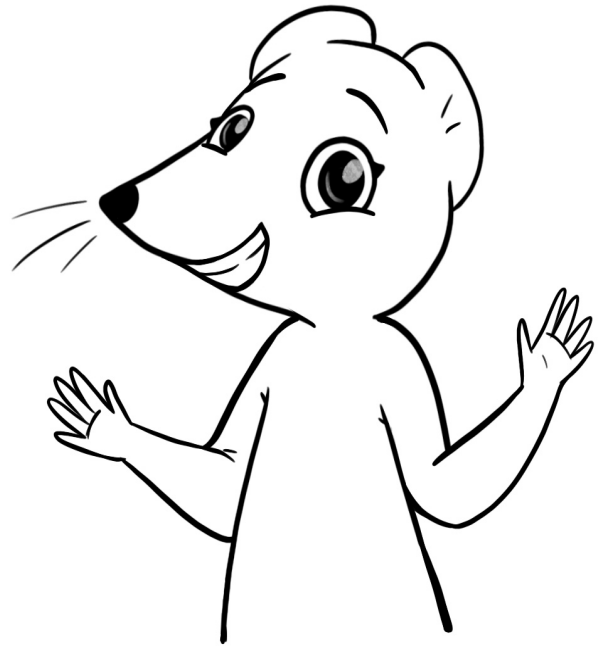

Jednak, kiedy poszła do sąsiadów, usłyszała, że paczki są zbyt ciężkie, by je mogła nosić. Dziadkowie pozwolili jej pokroić marchewkę do rosółu, jednak gdy chciała mieszać chochlą w wielkim garnku, odparli, że jest za mała i mogłaby się poparzyć.

– Jak mam pomagać, kiedy nic nie mogę robić?! – zdenerwowana Ryjówka tupnęła nogą.

– Ależ możesz – Myszka podeszła do niej nieśmiało
 – możesz się do mnie uśmiechnąć!
 – To ma być pomoc? – nie dowierzała Ryjówka.
 – I to jaka! – roześmiała się Myszka. – Każdy po-
 winien pomagać w tym, w czym się dobrze czuje.
 Wtedy wychodzi to najlepiej! A Ty masz wspaniały
 uśmiech, od razu robi mi się
 cieplej, kiedy go widzę!

Ryjówka poczuła się dumna.
 To prawda, mama zawsze
 mówiła, że jej uśmiech jest
 tak zaraźliwy, że każdy, kto
 go zobaczy, od razu się roz-
 promienia. Uśmiechnęła się
 więc. A pyszczek myszki od
 razu się rozjaśnił.

<i>Polski</i>	<i>Ukraiński</i>	<i>/Wymowa/</i>
<i>Pomagać</i>	<i>Допомогти</i>	<i>/Dopomogyty/</i>
<i>Twój</i>	<i>Ваш</i>	<i>/Wasz/</i>
<i>Mój</i>	<i>Мій</i>	<i>/Mij/</i>
<i>Nasz</i>	<i>Наш</i>	<i>/Nasz/</i>
<i>Razem</i>	<i>Разом</i>	<i>/Razom/</i>
<i>Uśmiech</i>	<i>Посмішка</i>	<i>/Posmiszka/</i>